

СМЪЛОТО КОЗАРЧЕ

Въ една планина живѣлъ нѣкогавеликанъ. Никой не смѣлъ да приближи до него. Веднажъ едно козарче изкарало стадото си близу до великана.

— Кой е тамъ? — закрещѣлъ великанътъ.

— Азъ съмъ, — отговорило козарчето.

— Ако посмѣшъ само да дойдешъ тукъ, ще те смачкамъ като този камъкъ! — викналь великанътъ и стисналь единъ камъкъ съ такава сила, че той се разрониль на пѣськъ.

— А азъ ще те смачкамъ тѣй, че отъ тебе вода ще потече ей като отъ този камъкъ! — отговорило козарчето, извадило изъ джебъ прѣсно сирене, стиснало го и отъ него потекло вода между прѣститѣ му.

— Ама ти не се ли боишъ? — попиталь великанътъ.

— Отъ тебе ли? Никакъ, — отвърнало козарчето.

— Тогава хайде да се боримъ!

— Хайде, — съгласило се козарчето. — Само че най-напредъ ще се караме. — Хубавичко да се разсърдимъ, а после ще захванемъ съ пестници.

— Да, но азъ ще почна прѣвъ, — казалъ великанътъ.

— Е, щомъ искашъ, почни, — отговорило козарчето.

— Кривоноско, караконджо! — завикаль великанътъ.

— А ти си черъ дяволъ! — отвърнало козарчето и запратило съ лжка си една стрела право въ лицето на великана.

— Туй що е? — попиталь великанътъ, като извадилъ стрелата.

— Туй е лоша дума — отговорило козарчето.

— Ами защо има пера?

— За да лети по-добре.

— А защо се заби тѣй силно?

— За да пустне корени.

— Ами имашъ ли още такива лоши думи?

— Да, — извикало козарчето и му забило втора стрела.

— Охъ, охъ! — зареваль великанътъ. — Не си ли се още разгнѣвилъ?

— Не. Чакай да ти пратя още нѣколко лоши думи, — отговорило козарчето и забило още стрели въ тѣлото му.

— Водй козитѣ си дето искашъ! — извикаль уплашенъ великанътъ. — Азъ на лошитѣ ти думи не можахъ да изтрая, че на пестницитѣ ли!

Като казалъ това, глупавиятъ великанъ се скрилъ въ гората.

Смѣлото козарче напасло добре козитѣ и вечерята се върнало радостно въ село.